

Knjiga
koje nema

D. Đalašević

Simiju i Piteru...

Dok još ne zaboravim da se sećam obojenih reči...

Znajući da će i ovo Njih Dve umeti da podele na jedan deo...

Prvo poglavlje

---

de se tačno nalazila Ulica Mačka Koji Govori Ali Neće, kako su se određivali dani u njoj, i zašto je devojčica zvana Kapetan Fis uopšte i došla u Atelje Za Prepravljavanje Bajki I Izmišljanje Legendi...

Retki su oni koji ne znaju kako je gradić *Sanpadeo* dobio ime, i mada zbog te nekolicine sad sve mora još jednom da se ispriča, pravog pričotvorca to može samo da raduje. Priče se, naime, i pričaju zbog onih koji ih još ne znaju, i prava je sreća da na ovoj planeti sveznalica uopšte i ima takvih? Sem toga, priča i nije, na primer, poslednji brodić za obližnje Ostrvo Smokvi, koji kreće tek kad se napuni putnicima. Štaviše, gotovo sam siguran da su najlepše priče na svetu prvo ispričane jednom jedinom slušaocu...

Dakle...

Ako je verovati manastirskim zapisima (ne zato što iko sumnja u kaluđere, daleko bilo, nego čisto iz opreza da je ponešto nehotice moglo biti ispušteno ili pridodato u onim silnim prepisivanjima uz sveću?), naziv tog mestašca je navodno izveden od reči *sanctus patientia dei*, što bi značilo otprilike *sveto strpljenje božije*, što, opet, nagoveštava da je Bog pomenuti delić obale stvaruckao više iz hobija? Doista, čitava ta oblast bi se najkraće mogla opisati "čudovito lepom", ali po toj logici bi se, recimo, i paunov rep mogao nacrtati običnom grafitnom olovkom? Doduše, samo jedan pogled sa brda *Panšminjon* bi nadomestio silne pasuse i pasuse opisa, kao što je, uostalom, po legendi i samo jedan pogled s lađe u prolazu bio dovoljan da to brdo nad gradićem stekne ime koje i danas nosi, ali sa pogledima čovek nekad mora biti krajnje oprezan. Jer, pogledi ne samo što umeju da budu brzopleti, i ne umeju da slažu, nego često skrenu tamo gde ne bi trebalo, začas izgube pojam o vremenu, i što je najgore, najčešće se neizbrisivo urežu u koru hrasta naših sećanja kao pogrešni inicijali. No, iz tih razloga se verovatno priče i ne sklapaju od pogleda nego od reči, koje uvek spremno uskaču da isprave tamo gde pogledi zabrljaju...

Pomenuvši maločas legendu, upao sam u zamku da onda neizostavno moram pomenuti i kapetana Pita Bezbradog, jer je upravo njegov brod taj sa kog se nekom učinilo da kupasto brdašce sa zaobljenim vrhom, obraslo procvetalim žbunastim bademom, neodoljivo podseća na minjon od punča? Panšminjon je u to vreme i više nego danas bio prekriven *prunus trilobom* (ali to bi već bila sasvim druga legenda, o sasvim drugom kapetanu, H.V. Vruntu, i sadnici koju je doneo sa svog prvog putovanja na Mofrozu?), i zaista je moguće (gledano sa lađe, pod tek odškrinutim suncem, i još naspram svetlosivkastog Divojarčevog Grebena!), da se nekom izgadnelom gusaru to moglo prikazati kao rozikasti kolač? E sad, da li je moguće da je taj neko bio upravo Pit Bezbradi, kako mu se pripisuje (mada ga mnogo češće opisuju kao Krvoločnog Pita, nego kao Pita Sladokusca?), ili se to omaklo njegovom kuvaru Žonku, (nesuđenom šefu u Rasmeju, demoralisanom od kuvanja pasulja i kaše od kukuruznog brašna za posadu), to je već sasvim treća priča. U svakom slučaju, ni ovu legendu nije neophodno baš preterano proveravati, jer su kaluđeri ime brda pominjali još u prvim almanasima, i samo bi moglo doći do žučne rasprave šta je starije, manastirski zapisi ili poslastičarski recepti, što bi potpuno i nepotrebno skrenulo započetu temu. Grad i oblast biće ionako detaljno opisivani kako priča bude prolazila kroz njih, i možda je pametnije ne navoditi ovde ni hiperbolične komentare kontinentalnih putopisaca (koji se zablesave čim ugledaju prvog galeba i usamljeni čempres na hridi?), nego se poslužiti već ustaljenim objašnjenjem meštana da je Sanpadeo oduvek bio tako lep primorski gradić da su se njime oduševljavali čak i stanovnici drugih lepih primorskih gradića...

U luci se nalazila čuvena pijaca Stara Školjkara, na kojoj se trgovalo najfinijim morskim drangulijama, ali zna se da se ni za najfinije ribe ne kaže da mirišu, nego se tu obično koristi onaj drugi, manje otmeni glagol. Zato su zanatlije vremenom svoje radionice polako izmeštale na spiralni put koji se kao pruga uskog koloseka verao uz brdo, i to su prvo učinili berberi (koji ipak nisu smeli da se suviše udalje od najboljih mušterija, a pritom su se mogli i donekle braniti svojim kolonjskim bočicama sa gumenom pumpicom?), pa su se malo iznad smestili krojači (koji opet nisu

želeli da se “miris” ribe uvuče u teget čuju od koje su šili nadaleko čuvene “matrozele” sa zlatnim dugmadima), onda bakalini, tašnari, i tako redom. Po tom redu se na vrhu brda, na trgu sa fontanom i spomenikom Prgavoj Zu (inače omiljenoj sestričini pomenutog Pita Bezbradog, zbog koje su se čak i ozloglašeni ramokanski krijumčari duvana u ovom gradu uvek ponašali krajnje pristojno!), nalazilo samo par najfinijih radnji, na primer apoteka, sajdžinica, pomalo neuobičajena dentist-šeširnica, i, naravno, nadaleko poznati pab “Hiljadu Reči”. Tu otmenu krčmu-vidikovac je ponajviše za sebe svojevremeno otvorio (takođe već pomenuti) komodor Horbert Velizarijus Vront, poznat i kao “Ponos Sanpadea”, kad je već bio pomalo umoran od gurkanja i nadvikivanja, a ponajpre od natpljuvanja kroz brkove sa pijanim krmarošima u lučkom “Kockastom Kormilu”...

Par uličica, isto tako izrazito otmenih, od trga je polazilo na sve četiri strane (što znači da su to u stvari bile četiri uličice, a ne par njih?), i svaka je vodila do kula stražara koje su, ako ćemo pošteno, tu ipak služile isključivo za ukras. Od “Hiljadu Reči”, znači, pa do istočne stražare, vodila je uličica Mačka Koji Govori Ali Neće, nazvana tako po Komodorovom mačku Hajriziju, koji se većito baškario na kitnjastom haremskom jastuku postavljenom za njega na pletenoj stolici naspram iste takve rezervisane za uvaženog moreplovca. Naime, svi kapetani koji su bar malo držali do sebe dolazili su sa dalekih putovanja sa papagajem na ramenu, pa se H.V. Vront (od kog se tako nešto moglo i očekivati?), jednom pojavio sa tigrastim mačetom na ramenu, objašnjavajući da je to veoma retka vrsta lipifinske mačke koja govori, i to daleko više i daleko razumnije od bilo koje bezvezne ptice. Kasnije je već odraslijeg mačora uglavnom nosio na ruci, kao muf, da bi se na kraju lenji Hajrizi tako raskrupnio da se već počelo govorkati da će jednog dana Komodor na njemu i dojahati u pab?

Ruku na srce, ne znam ikog ko je ikad čuo da je Hajrizi išta prozborio, samo se Komodor ponekad nešto tobož došaptavao s njim (nakon čega bi se obično naglas nasmejao?), pa bi znatiželjnima zatim objašnjavao da “Hajri” priča sa užasnim lipifinskim akcentom, i da je pojedine reči nemoguće doslovno prevesti, što je možda i bolje, jer se poneke od njih smatraju maltene psovka, a u nekim delovima Pajana čak i ličnom uvredom! Što se tiče razgovora sa ostalima koji su na to pokušavali da ga navedu, mačak je svu komunikaciju sveo na povremeno mahanje repom, koje se (za razliku od psećeg, na primer?), ni slučajno nije moglo nazvati “radosnim”. Da bi čitava stvar oko titula ipak bila malo jasnija, mora se pomenuti da je u gradićima kao Sanpadeo nekad bilo dovoljno imati kapu sa sidrom, pa da te svi oslovljavaju sa “kapetane” (evo, od naslova poglavlja do sad, već su pomenuta čak trojica?), ali H.V. Vront je za razliku od njih bio pravi pravcati kapetan, pitomac Kraljevske Okeanske Akademije, i svaka resa na njegovim epoletama izazivala je ogromno poštovanje sugrađana. Ipak, nije samo respekt prema grbu na Komodorovim dugmadima bio razlog što nikad niko nije glasno, ili makar samo gestom, izrazio sumnju u Hajrizijevu navodnu pričljivost. Ne, pre bih rekao da je u pitanju bila prećutna zavera u

kojoj su svi pristali da ga smatraju Mačkom Koji Govori Ali Neće, znajući da, ako posumnjaju u jednu priču Komodora Vrunta, moraju početi sumnjati u sve njegove priče sa dalekih putovanja, a bez njih Sanpadeo više ne bi bio ono što je bio...

Uglavnom...

Poznato je da su mačke neverne, a izgleda da ni njihovi mužjaci nisu puno bolji? Hajrizi je imao običaj da se s vremena na vreme spusti do luke, gde su pripadnici njegove vrste živeli kao pijani milioneri, uživajući u probiranju obilne remitende robe sa pijace, i izležavajući se na ugrijanom crepu krovova, ili u hladu uskih uličica, kako bi im već dunulo? Vraćao se sa tih karnevala sa pokojom konfetom riblje krljušti na krznu, i onda bi dremao i više nego inače (ako je tako nešto uopšte bilo moguće?), ali jednom se jednostavno nije vratio iz provoda, što je iskusni Komodor primio iznenađujuće mirno. Šušalo se da se "jedan krupni tigrasti mačor" u zadnji čas ukrcao na brod čiju je zastavu oduševljeno prepoznao (što je samo išlo u prilog nekima koji su od početka tvrdili da Hajrizi uopšte i nije Lipifinac, nego se kao slepi putnik ušunjabo na Komodorovu lađu u Labaniji, i spavao sve do Lipifina?), ali H.V. Vront se nije puno obazirao na takve tračeve. Samo je jednom prilikom (doduše, posle za nijansu prejako doziranog groga?), natuknuo "da se, prijatelj kanda zamonašio?", na šta je neko obazrivo primetio da to ne bi bilo baš uobičajeno, jer je Hajrizi ipak pripadao sasvim drugoj veroispovesti, ali Komodor je autoritativno prekinuo diskusiju izjavivši da je istorija puna sličnih duhovnih preobražaja, što već niko nije mogao opovrgnuti. No, da onda prekinem i ja priču o tome, ime ulice je, znači, ostalo tu i kad je novi vlasnik paba s poštovanjem makao dve upražnjene pletene stolice iz bašte, a ta ulica je, uzgred, i bila jedva nešto duža od svog imena...

Na njenom drugom kraju, svega nekoliko kuća dalje, nalazila se najbolja pekara u Sanpadeu, "Briosan" (od brioš & kroasan), i stanovnici ulice nisu puno marili za utorke i četvrtke, nego su dane najrađe određivali po vetru. Kad bi dunuo istočnjak, čitava ulica zamirisala bi na brioše, a kad bi vetar pirnuo iz suprotnog pravca, od trga, i "Hiljadu Reči", sokakom bi se širio miris najdelikatesnijih mešavina rapaske kafe, specijalno dopremene još za Komodora, i pržene tek neposredno pred mlevenje. Moram napomenuti i da su dani bez vetra bili na vrhu Panšminjona veoma

retki, i da su to slučajno najčešće bile nedelje, što samo potvrđuje da je taj deo obale Bog doista kreirao kao neku svoju malu prezentaciju?

Posle nekoliko kafendana, dakle, osvanuo je napokon i jedan sunčani briošdan, ali devojčica zvana Kapetan Fis sačekala je da sunčani zmaj odmota svoje klupko do kraja, da bi tek tada, posle nekoliko neuslišenih kucanja, provirila kroz vrata "Ate-ljea Za Prepravljenje Bajki I Izmišljanje Legendi"...

-Ima li ovde koga? A da nije malo nagluv, ili malo... Namćorast?

***

Kad nekog ko nije devojčica majka nazove Katarin, taj ima sva prava da ponekad bude malo namćorast. A kad se taj Katarin (sa srednjim imenom Cezario, za utehu?), još slučajno preziva i Bumbareti, čime su mu od prvog dana u obdaništu otklonjene sve eventualne nedoumice oko nadimka za čitav život, onda ta osobina

preti da preraste takoreći u profesiju? Dabome da profesor K.C. ipak nije bio namćor po zanimanju (nego je namćorisao više volonterski?), ali je dobro došlo što u poslu kojim se bavio nije ni bilo puno potrebe da bude ljubazan sa mušterijama. U njegov "Atelje Za Prepravljjanje Bajki I Izmišljanje Legendi" dolazili su uglavnom njemu slični čudaci, kojima je često teže padalo da pri ulasku sa osmehom izuste pozdrav, nego da lađom stignu čak negde sa drugog kontinenta, i onda se još, posle višemesečnog geganja na palubi, uspentraju na piručkavi vrh Panšminjona...

-Radim, mlada gospođice. Nisam vas video...

I to je bilo vrlo lukavo? "Nisam vas video", a ne "nisam vas čuo da kucate"? Prepredenko je time potpuno prenebegao onu opasku o nagluvosti, a uzgred je i to što je rekao formalno bila potpuna istina, pošto su cvetni ukrasi na peskiranom staklu vrata bili visoki taman da se zadenu za šeširić neuobičajeno niskom posetiocu. Jedno je, dakle, kad čuješ kucanje a nikog ne vidiš, pa zato ne odgovaraš, a sasvim drugo kad čuješ kucanje a vidiš nekog kome ne želiš da otvoriš, pa zato ne odgovaraš, što je obično bio slučaj...

-Pa dobro, gospodine Bumbar-eti... A sad biste, na primer, i mogli da me vidite, ali... Na vratima piše da radite od osam do četiri, ali ne piše u koje vreme podižete pogled?

Kad je neko namćorast, to nikako ne znači da nije pametan, vispren, ili bar duhovit, naprotiv, najčešće je namćorast upravo zato što je sve to odjednom? Za svaki slučaj, prvo je obuzdao osmeh koji je počeo da mu se otima pod brkom kao tik, pa je tek tada podigao glavu od knjige u koju se tobož udubio...

Devojčica je bila bistrooka (što je po načinu na koji je pričala znao i pre no što ju je pogledao?), a pirgavi uvojci nemarno su štrčali ispod bež platnenog mornarskog šeširića, čiji je obod bio prevrnut sa prednje strane, kao kod kitolovaca. U tom stilu je nekako bio i nepromočivi žuti mantilić, sa uvrnutim manžeticama, ali tamo gde su pantalonice bile upasane u crne gumene čizme, deminutivi više nisu imali šta da traže. Činilo se da su te čizmetine bar za dva broja veće, ili su bile samo za broj veće, a njihova vlasnica za broj manja nego što je trebalo...

-Napolju je kiša? Čudno, odavde bih se zakleo da je dan baš vedar?

Bez obzira da li su žene u deminutivu, ili u bilo kom drugom obliku, pravi džen-tlmen nikad sebi ne bi smeo dozvoliti da pravi zajedljive opaske na račun njihove garderobe. Curica mu se na to ipak široko nasmešila (što je nešto najgore što zajedljivcima možeš učiniti?), otkrivajući (po prednjem zubiću kom je koji milimetar nedostajao da izraste do kraja?), da je ta mudra glavica prilično prerasla svoje godine...

-Ne... Napolju nije kiša, gospodine, napolju su talasi... A, da dolazite čamcem sa Ostrva Smokvi, i vi biste tu vašu košulju bez dva dugmeta baš dobro naprskali... Taman da se ispegla?

Sad je već počinjala da ga plaši? Retko se viđao sa svojim, u međuvremenu odraslim sestricima, obe sestre su mu se udale daleko od Sanpadea, i panično je pokušavao da se seti šta su mu oni mogli reći kad su bili negde tog uzrasta, na gornjoj granici Krezubih Godina? Košulja doduše jeste bila malo izgužvana, a i to jedno dugme se upravo juče odšilo, dok je ovo drugo koje nedostaje ionako gornje, na kragni, koje i ne mora obavezno da se zakopčava?

-Ah, tako, sa Ostrva!? "Fikusina", mogao sam misliti... Da, one su sve takve... Pametnjakovičke... A, kako vam uopšte mogu pomoći, mlada gospođice? Mislim... Šta mogu učiniti za vas?

Stanovnike duguljastog Ostrva Smokvi, koje se na tačno 0,559 nautičkih milja (mereno preciznim instrumentima H.V. Vrunta!) ocrtavalo naspram Sanpadea kao njegov odraz u ogledalu, žitelji kopnenog dela nazivali su "Fikusini", što je u početku možda i zamišljeno kao pogrдно, ali do kraja ne samo da nije ispalo ni podsmejljivo, nego se čak počelo odnositi i na neku vrstu povlaštene aristokratije. Da ironija bude veća, glavni krivac za taj obrt nije bio niko drugi nego baš dična luka samog Sanpadea, drevni *Portufo*, nazvan tako zbog prirodne stenovite kapije kroz koju su (i to knap!) mogle prolaziti jedino plitke ribarske barke. No, ta nekadašnja prednost, zaštita od opasnih talasa i još opasnijih galija, polako je postala mana, kad su sve učestaliji veliki brodovi krenuli da se redom sidre u dubokoj ostrvskoj luci, ne pokušavajući ni za opkladu da se provuku u *Portufo*. Na Ostrvu Smokvi su se mornari isprva samo snabdevali vodom, ali, kako je već H.V. Vrung jednom objašnjavao svoju titulu "*komodori i nisu ništa drugo nego trgovci koji plove*", i ubrzo je sa brodova krenula sitna trampa sa Fikusinima (kako bi posada skupila koji novčić za provod u mnogo burnijem Sanpadeu!), da bi vremenom krupna roba sa lađa, ne samo glomazni klaviri i stolovi za bilijar, nego i jednostavniji nameštaj, natkasne,

vitrine, pa čak i otomani suviše kabasti za prevoz čamcima, najpre bili udomljavani u ostrvskim vilama, koje su počele da niču jedna za drugom...

Vremenom, bar na svakom trećem donetom klaviru je poneki Fikusin naučio da svira i komponuje, neki vagabundasti ostrvljani, koji su propuzali pod stolom za bilijar, kasnije su karambolom izgradili čitave palate na zelenoj čoji čuvenih mondenkih mesta, a i staklene vitrine su se polako ali sigurno punile knjigama, takođe kasnije pristizalim od ko zna koga, i od ko zna kud...

-Tragam za jednom knjigom koje nema? Pročitala sam sve koje mi je tetka pominjala, ostala mi je jedino ta... Ali u biblioteci nisu ni čuli za nju...

Mala Fikusina, znači pasionirano čita? Otud ta bistrina, pomislio je profesor Bumbareti, ali je istog časa odmahnuo rukom, terajući tu mušičavu pomisao od sebe. Jer znao je neke koji su pročitali gomilu knjiga, pa nisu postali ni blizu bistri kao ova drčna devojkica? U stvari, znao je i neke koji su napisali par knjiga, a da nisu postali tako bistri...

-Nažalost... Rado bih vam pomogao, mlada gospođice Fikusina, ali... Ja ne prodajem knjige... Ne znam ni ko je mogao da vam kaže tako nešto?

Nije baš pažljivo slušao šta je govorila, ili je slušao, ali ponešto nije želeo da čuje?

-Kako ko? Pa, moja teta-Šali, dabome... Rekla sam... Izgleda da jedino ona i zna za tu knjigu, koga god drugog da sam pitala, nikad nije čuo za nju? Tetka me je na kraju i poslala ovamo... Ako ti neko to može rešiti, rekla je, onda je to Bumbarić... Ovaj Bumbar-eti... Bumbareti, u stvari... Da, da! Onda je to profesor Bumbareti, mislim da mi je tačno tako rekla?

Još kad je prvi put pomenula Ostrvo Smokvi, to ga je malo štreknulo (i samo neko ko ga jako dobro poznaje primetio bi da je ono "mlada gospođice Fikusina" izgovorio za nijansu sentimentalnije nego što se od njega očekuje?), ali ovo "Šali" je već tako nedvosmisleno vuklo na retko ime "Šalazel", da mu se onaj započeti osmeh sveo na neku polugrimasu, koja se devojkici učinila kao diskretni uvod u "doviđenja"?

-Ništa, onda... Hvala vam... Nadala sam se da ćete bar znati kako se ta knjiga zove... Dosadilo mi je već da svima prepričavam ono što mi je tetka rekla o njoj, iako to nije puno...

Okrenula se na petama i zavrtela mantilić kao ringišpil, i profesor joj je strašno pozavideo što ume da razočaranje primi na taj način. Načinila je do vrata više kora nego što je uspeo da prebroji, i uplašio se da su možda prebrzi za ritam njegove komunikacije, i da će se taj devojkurak sjuriti niz Panšminjon pre nego što se on seti kako bi mogao da je oslovi? Pre puno godina ti se jedna Fikusina već tako izgubila

dok si se premišljao, pomisli, možda su ovi koračići u stvari mrvice po kojima ćeš naći put do nje?

-Balbelo! Mislim da se zove tako? Ili nekako slično... Balobel, Balbe Li... Setiću se već...

Taj uzvik je bio puno glasniji od razgovora koji su vodili, i Profesor se od svog glasa trgao i više nego devojčica koja je zastala na otvorenim vratima. Radosno ga je pogledala, to je bilo prvi put da čuje naziv knjige koju već dugo bezuspešno traži...

-Balobeli, možda... Po glavnom junaku... Ako je junak? Ali je glavni, svakako... On je jedan, više onako... Ma, videćeš kad budeš čitala... I, nemoguće da je nema ni u biblioteci... Gospođa Truder ti je to rekla?

-Gospođa Truder?

Devojčica možda nije primetila da je počeo da joj se obraća "na ti", ali je primećila da je sve odjednom nekako mnogo normalnije nego pre par trenutaka, pa je, ne želeći da išta kvari, pustila da dalje priča prof. Bumbar-eti, kad mu je već tako dobro krenulo...

-Da, baš sam blesav... Predugo sam zaglavljen u bajkama... Otkud bi ti i znala dragu gospođu Truder... Ona bi danas imala... To jest... Nadam se da gospođa Truder danas ima... Pa... Sigurno negde oko sto, sto deset godina, ako ne i koju više?

K.C. Bumbareti, ili Profesor Bombus, kako su ga najčešće zvali (na šta ih je naveo isforsirano se potpisujući latinskim nazivom svog nadimka, više od toga nije uspeo da izvede?), bio je još kao klinac jedan od omiljenih štićenika stroge gospođe Truder, koja je vodila staru biblioteku u Sanpadeu. Otkrio je knjige sa nepunih pet godina, a Frau Truder je otkrila da je to dete prvo naučilo da piše, pa tek onda da čita, što je u "BKS" (Tajni Red Bibliotekara I Knjižara Sveta) bio nedvojbeni znak da se radi o jednom od takozvanih "Naročitih". Deca sa tim talentom rađaju se par puta u veku, u potpuno nepredvidivim porodicama raštrkanim po svetu, i veliki broj njih, nažalost, ostaje potpuno neotkriven i neshvaćen od sredine. No, kad imaju sreću da na vreme nalete na nekog kao gospođa Truder, onda se na njih budno motri, usmeravaju se i u pravom trenutku šalju u posebne internate, a najbolji na kraju dobiju i diplomu URZ-a (Univerzitet Retkih Zanata), i zvučnu akademsku titulu, kao što se to desilo Profesoru Bombusu...

-Ali... Kako ćemo ih pronaći? I knjigu, i tu gospođu? A vi, kažete, i ne prodajete knjige? Na tabli piše da prepravljate bajke? Imate puno posla?

Devojčica je odjednom svoje rečenice krenula da kiti znacima pitanja, a već sam pomenuo da je Profesor Bombus uveliko strahovao za svoj ritam komunikacije s njom, pa je rešio da prvo odgovori na poslednje što ga je pitala, da bi bar malo dobio na vremenu...

-Pa, baš i nemam nešto posla, u poslednje vreme... Većina bajki je konačno ispravljena... Mnogo više sam već godinama zauzet oko izmišljanja legendi...

Postoji nešto kao tajni kodeks Ispravljачa Bajki (na šta se verovatno i zavetom obavezuje?), ali po onome što sam ja našuo, svaka bajka koju bez primedbi pročitaju pripadnici tri generacije jedne porodice nadalje se smatra Nedodirljivom, i negde među slovima je sakrivena šifra da se tu više ni reč ne sme promeniti. Ostaje misterija i to kako bi Ispravljачi uopšte saznali za te eventualne primedbe, ali (osim što uspešno deluje razgranati "BKS"?), špekuliše se da već godinama postoji i takozvani "TŽK" (Tumač Žvrljotina Po Knjigama), kojim se to relativno lako ustanovljava, a koji iz razumljivih razloga spada među one pronalascke zavedene pod "najtajnija tajna"...

-Mislite da ima šanse da je danas nađemo? Teta-Šali će biti presretna!

Profesor Bombus skinuo je sa vešalice svoj omiljeni džemper na zakopčavanje, i oprezno zakoračio za njom na ulicu. Znam mnoge koji su na prvom majskom kupanju ulazili u ledene talase odlučnije nego što on izlazi na ulicu...

-Danas? Ovaj... Ne, danas više ne... Jer taj koga ćemo potražiti je najgori ranorani-lac kog znam... A ta tvoja tet... U stvari, mama... Tvoja mama... Da se ona kojim slučajem ne zove Ernesta, ili tako nešto?

Veselo je cupnula, na početku joj se baš nije činilo da se od ovog namćora može puno toga napraviti?

-Jeste! Ernesta! Ili... Nesti? Da, to je moja mama... A znate onda i tatu, on je...

Provukao je ruku kroz rukav taman joj tim pokretom pokazujući i u kom pravcu da krenu, iskoristivši priliku da je prekine...

-Idemo u "Briosan", u ovo vreme vade kroasane iz rerne... A tata... Da, znam i njega... Mislim, znam ko je... Znači... Ti bi onda mogla biti... Fimona... Ako se ne varam?

Ponosno je isturila slovo "F" izvezeno na mantilu, za koje mu se dotle činilo da je neki plavi salamander, šta li?

-Pa, kad ste videli ovo "F", lako je tako! Niste valda pomislili da je od "Fikusina", sram vas bilo? Da, ja sam Fimona, ali svi me zovu Kapetan Fis, baš zbog tog slova!

-Zbog "F" te zovu Fis? Ne skraćeno od "Fimona"?

Išla je mnogo brže od njega, čega se i pribojavao, ali bi se, čim odmakne par koraka, okretala i hodala unatraske, da bi mogla da priča sa njim...

-Ne, ne, nego baš zbog slova! Mama mi je to svuda vezla, pa me je učitelj klavira, valda zbog one bluzice sa matroskom kragom, nazvao prvo "kapetan", a kasnije i "Kapetan Ef", po tom zlatnom monogramu...

-Čekaj, sad? "Ef" ili "Fis"? Sve si pobrkala?

-Ne, ne, ne, vi ste pobrkali! Prvo "Ef", a onda mi je jednom rekao "E, sad si porasla, Kapetane Ef, a povišeno Ef ti je Fis, to do sad već znaš, i odsad si Kapetan Fis, nema ti druge"...

U "Briosanu" su tog momenta lupnula vrata pećnice, a Profesor Bombus je u Ulici Mačka Koji Govori Ali Neće živio dovoljno dugo da bi po mirisu peciva već mogao da odredi i da li je nešto reš ili ne?

-O, danas će kroasani biti divno hruskavi! Častim jedan sa belom kafom? Ili dva, pa ih ponesi kući, ako žuriš?

Devojčica nije znala da su usluge u "Ateljeu Za Prepravljjanje Bajki I Izmišljanje Legendi" striktno besplatne, a i da je znala, sigurno bi joj zadnje na šta bi pomislila bilo otkud onda Profesoru novčić za pecivo?

Takva pitanja, na sreću, opsedaju samo odrasle materijaliste, a njih dalje mogu uputiti jedino na legendu po kojoj Ispravljjači dobijaju po novčić za svaku pročitano bajku, i čak dva novčića za svaku legendu u koju neko kasnije poveruje, ali ne bih se suviše oslanjao na to...

Jer sasvim je moguće da su i tu legendu izmislili upravo oni?

Đorđe Balašević
KNJIGA KOJE NEMA

Izdavač
Balbelo, Novi Sad

Urednici
Beba Balašević
Strahinja Vujić

Ilustracije
Slavko Krunić
Vladimir Stanišić

Dizajn knjige
Robert Kliban

Grafička priprema
Igor Bolta

Štampa
Futura, Petrovaradin

Tiraž
Ko još broji?

© Copyright
Đorđe Balašević